

Nicolaas Rot

Geboren 17 oktober 1880 * Overleden 28 januari 1965.

Onze broeder Rot is naar de Heer gegaan. Niet onverwacht; al weken wachtten wij op het ogenblik, dat zijn Heiland hem Thuis zou halen. Maar nu het zo ver is, dringt het pas tot ons door welke lege plaats er achterblijft. Niet alleen in de familie, maar ook in het midden van de broeders en zusters.

Van 1909 tot 1924, het ogenblik dat de uitgave stopgezet werd wegens het overlijden van de redacteur, mijn grootvader D. Rot, is onze broeder de uitgever geweest van ons blad. En toen wij enkele jaren geleden de roeping voelden de uitgave te hervatten, droeg hij direct met vreugde zijn rechten aan ons over. Zijn hele leven stond in het teken van anderen te dienen en te helpen, zonder aan geld te denken. Het is onze wens ons blad in deze geest verder uit te geven.

Hoe trouw was hij in de geestelijke dingen! Dat wordt goed gekenmerkt door iets wat onze broeder meer dan tien jaren geleden bij een bezoek vertelde. Het was die dag (een zondag) vijftig jaar geleden, dat hij voor het eerst zijn plaats aan de tafel van de Heer innam. En hij kon erbij vertellen, dat hij in die 50 jaar geen enkele keer de zondagmorgensamenkomst had verzuimd. En wij hebben hem door zijn dankzeggingen in die samenkomsten leren kennen als een gelovige voor wie de dag dat hij de Heer Jezus leerde kennen zo'n realiteit was, als was het de afgelopen week gebeurd.

De Heer heeft door hem in ons midden een belangrijke les gegeven in kinderlijk geloven. Ik zie in hem iets van het 'kleine kind' uit Matth. 18:2 en Markus 9:36, dat de Heer 'in ons midden' heeft gesteld. En ook iets van het kind uit Luk. 9:47 dat Hij bij Zich plaatste.

Ik herinner me een zondagsschoolvergadering van jaren geleden, toen bij het onderwerp 'de kinderzegening' de vraag naar voren kwam, of deze kinderen na die ontmoeting met de Heiland nog verloren kunnen zijn gegaan. En ik denk aan de beslistheid, waarmee onze broeder deze mogelijkheid ontkende. Hoe hij als zijn overtuiging zei, dat een kind dat door de Heer Jezus in Zijn armen genomen, de handen opgelegd krijgt en gezegend is, voor tijd en eeuwigheid geborgen is. Dat kind was 'oom Nico' zelf, en die aanraking met de Heiland heeft een stempel op hem gezet. Hoe kon hij uit de volheid van zijn hart lied 70 opgeven en meezingen:

Zalig, zalig te geloven, dat ik Jezus heb tot Heer,
Als mijn Heiland Hem te loven, lief te hebben immermeer.

Toen hij nog heel jong was, gebeurde het eens dat het dienstmeisje na een droom dat de Heer gekomen was, angstig beneden kwam om te kijken of zijn ouders er nog waren. Hij zei toen heel eenvoudig: 'Anna, zoek maar niet, want ik ben er toch nog'.

U kent wel die plaat van de Goede Herder: Hij loopt daar omringd en gevolgd door Zijn schapen, terwijl Hij één schaap in Zijn armen draagt. Als ik op al die schapen een naam zou moeten zetten, terwijl ik kies uit degenen die ik zo uit mijn kennissen- en broederkring ken, dan

zou ik op het schaap dat door de Heiland gedragen wordt 'oom Nico' zetten. Zo wist hij zichzelf eenmaal door de Heiland opgezocht, in Zijn armen genomen en sindsdien nooit meer losgelaten.

Zo is onze herinnering aan hem. En mogelijk wil door de nagedachtenis van onze geliefde broeder in dit karakter de Heer nu en later, als Hij nog niet onmiddellijk komt, ons dienen als er evenals bij de discipelen in onze gezindheid tegenover elkaar iets te corrigeren valt.

In geen van de drie Evangeliën die ons over het 'kleine kind' spreken, lezen we dat dit kind zelf iets heeft gezegd. Maar in het Evangelie van Lukas was het 'bij Hem' - een hogere plaats bestaat er niet in een wereld vol jaloezie. Het is de plaats die Mozes en Elia in hetzelfde hoofdstuk in de heerlijkheid innemen: 'Toen zij ontwaakten, zagen zij Zijn heerlijkheid, en de twee mannen die bij Hem stonden'.

D. Boom.